

[Arnth Jensen.]

offentlige Kontorer, bør være forskaanet for, og jeg føjer til, at jeg ogsaa tror, det hører til Sjældenhederne, men jeg vil dog bede den højtærede Minister, under hvem dette Kontor sorterer, foranledige, at sligt ikke gentager sig, og at dette Kontor ekspederer sine Sager betydeligt hurtigere, end Tilfældet er nu. Maa jeg med det samme henstille, at de statistiske Oplysninger, som kræves af Kommunerne, bliver betydeligt formindsket, og at de kræves under en saa let overskuelig Form som vel muligt. Det synes mig, at den Form, hvorunder man mange Gange kræver disse Oplysninger, er unødvendig indviklet.

Derefter skal jeg vende mig med et Par Ord til den højtærede Kirkeminister. Den højtærede Kirkeminister har i et Interview til „Kristeligt Dagblad“ — det staar i „Kristeligt Dagblad“ for den 11. ds. — paa Forespørgsel om, hvad Ministeren mente med Udtælsen om, at Tresogns-Pastorater var en kirkelig Utilbørlighed, svaret, hvad jeg med Formandens Tilladelse gerne vil citere:

„Jeg siger foreløbig: Hus forbi for mit Vedkommende. Jeg har ikke oprettet noget Tresogns-Pastorat; det var min Forgænger som Kirkeminister.“

Overfladisk set var dette Svar rigtigt, men ogsaa kun overfladisk; jeg tror ogsaa, at der inderst inde hos den højtærede Kirkeminister har lydt en lille Stemme med Skriftens Ord: Peter, Peter, naar du en Gang omvender dig, saa styrk dine Brødre. For det er jo ikke rigtigt at kaste hele Skylden over paa den højtærede Ministers forhenværende Kollega og Embedsbroder Bruun-Rasmussen. Det faldt i Bruun-Rasmussens Lod at foretage Begravelsen af det, som den højtærede Kirkeminister først havde pint Livet ud af. Det er det faktiske Forhold.

Det Tilfælde, der tænkes paa, er Lundforlund-Gerlev Sognekald, og da jeg selv bor i vedkommende Kommune, er jeg ret godt kendt med, hvordan disse Forhold har udviklet sig. Dette Sognekald blev i 1927 nedlagt og delt saaledes, at der opstod et Pastorat Boeslunde-Lundforlund og et Tresogns-Pastorat Slotsbjergby-Sludstrup-Gerlev. Men denne Sags Forhistorie gaar længere tilbage; den gaar helt tilbage til 1924, da Lundforlund-Gerlev Sognekald blev opslaaet ledigt. Den Gang dæmrede der formentlig ikke noget hos den højtærede Kirkeminister om Sammenlægningsplaner, for Embedet blev trods sin Lidenhed opslaaet ganske som før. Men der indkom kun 3—4

Ansøgninger, og blandt disse syntes Menighedsraadet ikke der var nogen, der fuldt ud tilfredsstillede. Man tillod sig da ærbødigst at bede Ministeriet om et fornyet Opslag, men dette blev ikke alene afslaaet, men Ministeriet nægtede pure Menigheden overhovedet at faa sin egen Præst mere under Tosogns-Pastoratet. Jeg er ikke Jurist og skal ikke bestride Lovligheden af denne Adfærd, men Ministeriets Handlemaade den Gang har altid staaet for mig som noget, der, for at sige det lidt skarpt, ligger ret nær op ad Embedsmisbrug: først at opslaa Embedet ledigt og derefter, fordi man retter en ærbødig Henstilling om at faa det opslaaet en Gang til, at trække det første Opslag tilbage og nægte Menighedsraadet dets Ret. Jeg ved ikke, om det var lovligt eller ikke lovligt, men jeg ved i hvert Fald, at Gang paa Gang henvendte Menigheden sig hos Ministeren for at protestere mod Sammenlægningen, men Gang paa Gang blev man, for at bruge et af den højtærede Statsministers Yndlingsudtryk, brutalt afvist. Det varede under hele den højtærede Kirkeministers forrige Ministertid, og da Spørgsmaalet atter kom frem under Kirkeminister Bruun-Rasmussen, blev der af Menighedsraadet affattet en Skrivelse, som blev misforstaaet, saaledes at man mente, at Menighedsraadet, om end nødtigt, kunde gaa med til Ordningen, og derfor blev der indstillet til kongelig Resolution, at Embederne sammenlagdes, saaledes som de nu er. Dette skete i April Maaned 1927, og i Sommeren 1927 ansattes der Præster, efter at Lundforlund-Gerlev ingen Præst havde haft i tre Aar.

Jeg vil mene, at hvis den højtærede Kirkeminister nu lader Tankerne gaa tilbage til denne Sag, vil han indrømme, at helt uden Skyld i, at der blev oprettet et Tresogns-Pastorat, er han ikke. Men lad gaa, lad os nu ikke hænge os i Fortidens Synder, men lad os se, hvad der mere skete i Sagen. Ærede Medlemmer vil maaske erindre, at i Efteraaret 1927 rejste jeg Sagen i dette høje Ting, og siden er der ført flere Forhandlinger mellem Ministeriet og Menighederne. Det viste sig nemlig i Praksis, at det gaar ikke saa let saadan at tvinge Folk imod deres Villie. Det blev af Ministeriet hævdet, at Afstandene mellem Kirkerne var saa smaa, at det kirkesøgende Folk nemt kunde komme i den ene eller den anden Kirke, hvis man ønskede at komme i Kirke hver Søndag. Det bestrider jeg ikke, det er ogsaa rigtigt. Men man glemte at tage i Betragtning, at den danske Befolkning nu en Gang betragter Sognets egen Kirke som det Sted, hvor den